

hedernes Gie, forsaavidt det kan ske paa Vilkaar, som stemme med Statskassens Interesse. Der er ogsaa i denne Henseende efter tidligere Opfordring foretaget Underpøgelser og gjort Tilbud fra Regjeringens Side, men de Tilbud, der fra anden Side, navnlig fra Kommunernes Side, ere skete, have været saa væsentlig afvigende fra, hvad man har ment at kunne gaa ind paa fra Statens Side, at man derefter har opgivet Forhandlingerne. Naar Udvalget nu har gjentaget sin Opfordring, er det kun sket for at bevare Sagen i Grindring, saaledes at, hvis Leiligheden skulde blive gunstigere, Opfordringen da kan ske Fyldest. Navnlig har man ment, at især i enkelte Tilfælde har Finansministeriet for hurtigt afbrudt Forhandlingerne, idet man ligesom har stukket over det første Tilbud, der kom fra vedkommende Kommune, og dermed har ladet Sagen falde. Men det er jo en almindelig, bekjendt Kjendsgjerning, at, naar der forhandles om saadanne Spørgsmaal, er man ikke strax færdig med Sagen ved det første Tilbud. Det er derfor muligt, at Forhandlingerne med større Held kunne optages paany paa enkelte Punkter. Selvfølgelig ønsker man, som sagt, dette Forhold ordnet i den Retning, hvori Opfordringen gaar, men man ønsker paa den anden Side ikke, at Staten skal bringe unødvendige Offre i denne Henseende. — Med Hensyn til § 3 er Vndringsforslaget Nr. 2 henvist til Behandling senere med Vndringsforslagene til § 21, og jeg har ved denne Paragraf derfor her kun at omtale Vndringsforslaget under Nr. 3. Naar Udvalgets Mjertal har ønsket, at denne Post: Renter af det St. Croix Kommune ydede Laan skal udgaa her, og derimod paa § 9 har opført en lignende Post som Indtægt for Kassebeholdningen, saa er det sket af den Grund, at man overhovedet ikke ønsker at røre ved dette Forhold eller at give noget Botum for, at vort Mellemværende med St. Croix kan henstaa længere, end det allerede ved Loven er fastsat. Hvorvidt det vil faae nogen Indflydelse paa selve Indbetalinger, at en saadan Beslutning tages, skal jeg ikke omtale, men jeg tror, at det fra Folkethingets Side er naturligt, at man ikke ved en saadan Beslutning vil blande sig ind i en Sag, som man er kommen udenfor, idet som bekjendt Finansministeren, efter at Thinget har negtet et Forslag Fremme, som angik Stifelsen af et nyt Mellemværende med Kolonialkassen, selv har i den Anledning sat sig i Forbindelse med St. Croix, og det er Udvalget ubekjendt, hvorledes dette Forhold i det Hele staar. Det vil vel komme for Dagen senere og da kunne faae sin Behandling. Vndringsforslaget under Nr. 3 har altsaa ikke anden Betydning end den, at man ikke vil være med til under den foreslaaede Form at tage nogenstomhelst Beslutning med Hensyn til det finantsele Forhold til St. Croix. — Jeg gaar nu over til § 9, idet jeg om § 5 blot skal henvise til,

hvad der er anført i Anmærkningerne og gjentaget i Betænkningen. Det er af Finansministeren foreslaaet, at alle Bevillinger til Rente af højere Procent end den i Loven af 6te April 1855 bestemte i næste Aar ligesom i indværende Aar skulle gives uden Betaling. Det er noteret her, for at det kan bringes til almindelig Kundskab, at Udvalget deri er enigt med Finansministeren, uagtet det vil ses, at det er et ikke ubetydeligt Beløb, man herved afforter. — Til § 9 har Udvalget under Nr. 21 foreslaaet en Forhøielse af Renten af Kassebeholdningen med 155,000 Kr. Kassebeholdningen udgjorde den 1ste April 1878 henimod 25 Millioner Kr., og af Kassebeholdningssummen var, som opgivet i Anmærkningerne, den 7de September 1878 frugtbargjort ved Kontoret for udenlandske Betalinger ca. 16,748,000 Kr., ligesom det af Anmærkningerne vil ses, at der den 7de September 1878 indstod i Nationalbanken og flere Banker ca. 6,688,000 Kr., hvortil komme forskjellige andre Beløb. Naar da dertil lægges det Overflud, der er kalkuleret fra 1878—79, formener man at kunne sætte Renten af Kassebeholdningen for 1878—79 til 800,000 Kr. — Under Nr. 22 foreslaas ved et Vndringsforslag den Post optagen, som under Nr. 3 til § 3 af Udvalgets Mjertal foreslaas at skulle udgaa. Jeg skal, efter hvad jeg har sagt derom, ikke yderligere udtale mig derom.

Jeg har derimod under § 9 et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til enkelte Udtalelser i Betænkningen. Der vil under Post 42 i Betænkningen findes en lille Opgjørelse af, hvad Statskassen har udlaant til forskjellige Instituter, saaledes til Sørs Akademi 160,000 Kr. Den Forhandling, man har havt med den ærede Finansminister om denne Sag, viser, at den ærede Finansminister er gaaet ud fra, at det er hensigtsmæssigere, at Statskassen, naar den har disponible Kapitaler, udlæner til disse Instituter kontante Beløb, naar de i Aarets Løb maatte trænge dertil, i Steedet for, at disse Instituter skulde henvende sig til Banker eller andre Instituter, og jeg tror ikke, at der kan være Tvivl om, at denne Opfattelse er rigtig. Naar dette saaledes maatte være fremgaaet af Krav fra disse Instituters Side, som var begrundet i deres sædvanlige Marsdrikt, vilde der formentlig ikke være Nogetstomhelst at sige derimod. Saavidt man har kunnet skjønne, er imidlertid navnlig Udlænet til Sørs Akademi i alt Fald for endel begrundet deri, at Sørs Akademi har udlaant større Beløb til Private mod Prioritetsobligationer og deslige, end det havde Kapitaler til, og at det altsaa for at kunne gjøre dette ved Siden af at afholde sine aarlige Driftsudgifter har laant hos Statskassen. Statskassen har saaledes paa anden Haand maattet tilstyre Udlænet til Private. Det henger sandsynligvis nærmest sammen med en Omstæn-